

Sygn. akt IV CSK 610/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Wojewoda [...] wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2018 r., oddalającego jego apelację obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 listopada 2017 r. którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda R. K. kwotę 2 871 727 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. włącznie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy naruszenie art. 481 § 1 i 2 w zw. z art. 455, art. 476, art. 359 § 1 i art. 363 § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że odsetki ustawowe należą się od daty dwa i pół roku poprzedzającej wyrokowanie w sprawie, a także naruszenie art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii biegłego w sprawie średniej ceny gruntów rolnych w miejscu położenia nieruchomości utraconej przez powoda

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste

naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Skarżący nie wykazał bowiem, w jaki sposób przedstawione przez niego naruszenia prawa doprowadziły do wydania orzeczenia oczywiście sprzecznego z prawem. Uzasadniając naruszenie przepisów postępowania dotyczących dowodu z opinii biegłego skarżący podjął polemikę z ustaleniami zawartymi w innej opinii wydanej w sprawie, co - jako kwestie dotyczące faktów - nie podlega ocenie Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Odnosząc się zaś do problematyki odsetek, należy wskazać, że ewentualne rozbieżności w orzecznictwie, podnoszone przez skarżącego, mogłyby raczej świadczyć o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby dokonania wykładni przepisu prawa niż o oczywistym i widocznym bez większego namysłu naruszeniu prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.